

oběma soudy na rok o 192 Kč a připadá tedy na jeden měsíc zvýšení o 16 Kč, jak bylo v opravovacím výroku vyznačeno. Je nerozhodné, že procesní soud nevyhověl návrhu na opravu svého rozsudku a proč tak učinil. Dovolací soud není tím zbaven povinnosti, aby rozhodl o návrhu na opravu rozsudku dovolacího soudu. Není o tom pochybnosti, že se také v jeho výroku ukazuje důsledek onoho početního omylu v rozsudku procesního soudu a to na úkor žalobcův. Rozsudek procesního soudu je tu ve svých základech takorůzka součástí rozsudku dovolacího. Nemůže být o tom pochybnosti, že by oba soudy byly rozhodly v tom smyslu, jak je vyznačeno v opravovacím výroku, kdyby si byly včas uvědomily početní chybu, a že tedy jenom následkem tohoto omylu přiznaly žalobci méně, než by mu podle jinak vyslovených a také zjevných zásad byly přiznaly při správném počítání. Omyl sběhnuvší se v rozsudku procesního soudu žalobce nezavinil. Ale ani kdyby byl měl na něm nějakou vinu, směla by být oprava zařízena, když šlo o zřejmou chybu početní (rozh. čís. 909 Sb. n. s.). Nemůže tedy být oprava odeprána proto, že si ani žalobce v opravném řízení onu chybu neuvědomil a že ji v opravném řízení nevytkl. Není pochybnosti ani o tom, že by byl dovolací soud směl podle § 419 odst. 3 c. ř. s. uložit procesnímu soudu, aby opravu svého rozsudku provedl a tak důsledek početní chyby před pravomocí rozsudku odčinil, kdyby byl na onu chybu přišel, anebo že by byl mohl k oné chybě při svém rozhodnutí přihlédnouti a v něm její následky odčinit. Když pak zásadně se připouští, aby taková oprava ve smyslu § 419 c. ř. s. provedena byla také ještě po pravomoci soudního rozhodnutí, není překážky proti tomu, aby tak dovolací soud učinil i nyní a to jenom ve svém vlastním rozhodnutí, když se tím dosáhne účelu, který má zákon na mysli. Nevadí tu ani okolnost, že se tím zvyšuje platební povinnost žalované strany, která by se nemohla dovolávat zásady o nabytých právech, když jde v pravdě jenom o opravu početní chyby, kterou ani pravomoc rozhodnutí nevyklučuje. Nebylo by zajisté v intencích zákona, kdyby se mělo povolení opravy omezovati jenom na formální vady, jejichž oprava by neměla praktického významu. Má-li mít možnost opravy praktický význam a smysl, dlužno ji připustiti také tam, kde nastanou v jejím důsledku třeba také materiální změny na úkor jedné nebo druhé strany. Ani žalované nebyla by oprava odeprána, kdyby šlo o zřejmou chybu v její neprospěch.

Čís. 15118.

Vládní vyhláška čís. 131/24 Sb. z. a n.

Vykonatelnost říšsko-německého rozhodčího výroku v našem státě posuzuje se dle našeho civilního řádu soudního.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1936, Rv II 242/36.)

P r v ý s o u d nevyhověl odporu povinné strany podle § 83 ex. ř. do usnesení, jímž byla povolena proti ní na základě rozsudku rozhodčího soudu v H. (Německo) exekuce. **O d v o l a c í s o u d** prohlásil exekuci za nepřipustnou. **D ů v o d y:** Podle zásady vzájemnosti lze na

základě říšskoněmeckého rozhodčího výroku u zdejšího soudu povolití exekuci jen tenkrát, byl-li rozhodčí výrok vydán na základě předpisů zdejšího soudního řádu a nelze-li výrok ten považovati za bezúčinný dle předpisů německého práva (§ 80 ex. ř. a vlád. vyhláška čis. 131/24 Sb. z. a n.). Jest tedy říšsko-německý rozhodčí výrok vykonatelný zde jen tehdy, byl-li vydán dle předpisů zdejšího právního řádu. Tyto předpisy vyžadují však, aby byla zřízena písemná smlouva rozhodčí (§ 577 c. ř. s.), jinak jest rozhodčí výrok bezúčinný. Nezbytnou podmínkou platnosti smlouvy o rozsudím a příslušnosti rozsudího jest ovšem, aby tato písemná smlouva byla mezi stranami zřízena o tom, o co v rozhodčí rozepři jde. Mezi stranami nebyla zřízena písemná rozhodčí smlouva, takže cizozemský rozhodčí soud nebyl dle zdejších předpisů k projednání věci příslušným a nemohl se státi, jak mylně dovozuje dle § 104 j. n. první soud, příslušným dle zdejších předpisů vzhledem na ustanovení § 577 c. ř. s. ani mlčky, tedy ani tím, že odvolatelka jako žalovaná se pustila před ním do sporu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Má-li býti exekučnímu titulu, kterým je výrok rozhodčích v H., přiznána vykonatelnost v tuzemsku, je se zřetelem k předpokladům vzájemnosti první podmínkou, aby byl rozhodčí výrok vydán na základě předpisů tuzemského soudního řádu. Vymáhající strana sama připouští, že tomuto požadavku nehoví původní kupní smlouva již proto, že v ní byla obsažena dohoda o rozsudím výslovně toliko ve příčině sporů, vyplývajících z námitek proti jakosti zboží, má však za to, že taková písemná dohoda je obsažena v dopisech právního zástupce povinné strany ze dne 4. a 8. listopadu 1932, v nichž jmenování rozhodce slibuje, případně rozhodce jmenuje, čímž prý se povinná písemně bezvýhradně podrobila hamburskému rozhodčímu soudu. Toto jmenování znalce nemůže však nahraditi písemnost smlouvy, kterou tuzemské zákony považují za nezbytný předpoklad jurisdikce rozhodců, právě tak jako by ji nemohla nahraditi a její nedostatek odčinití skutečnost, že strana bez onoho předpokladu smlouvy o rozsudím před rozhodci jednala a onen nedostatek nenamítala. Není-li tu tedy splněn zákonný požadavek písemnosti smlouvy o rozsudím v oněch skutkových a právních otázkách, jež byly předmětem řízení, které vedlo k vydání exekučního titulu, právem mu odvolací soud odepřel vykonatelnost, aniž třeba se obírali vývody dovolání, opírajícími se o výklad § 81 čis. 1 ex. ř., anebo o § 104 c. ř. s., který nepřichází v úvahu v řízení před rozhodčím soudem a při rozhodčím nálezu jako exekučním titulu.

Čís. 15119.

Právní povaha vkladních knížek, svědčících o majiteli. Komu byla vkladní knížka odevzdána jako záruka na dluh, může se domáhati výplaty vkladu na tuto knížku.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1936, Rv II 487/34.)